

Kedves Testvérek! Kedves tanévkezdő Diákok és Pedagógusok!

Az idei Veni Sancte misére éppen egy olyan evangéliumi szakasz jutott, amely a közösséggel foglalkozik. Szent Benedek a szerzetesközösséget többek között az iskolához hasonlítja. Gondolom, akik tanévkezdés előtt állnak, vegyes érzelmekkel várják az iskolát. Egyrészt jó lesz régi ismerősökkel találkozni - másrészt biztos van olyan, aki kapcsán eszünkbe jut, hogy legalább nyáron sikerült elkerülni. Lesznek majd új és érdekes tantárgyak, jó lesz együtt lenni a többiekkel - de borítékolható, hogy lesznek nemszeretem tanórák is.

Az iskolában sokan vagyunk - de mindenki egy fontos, egyéni színfoltot jelent. Az iskola kötelező, de jó dolgok is vannak benne. És az iskolának nem mi vagyunk a főnökei - de felelőségünk van abban, hogy milyenné válik. A keresztény közösséget is ezek az érdekes kettősségek jellemzik.

Először is a közösséget gazdagítja, ha minél több tagja van. - de minden egyes tag számít a maga egyediségével. Gazdazító tehát, ha többen vagyunk. Aki ezt nem hiszi, próbáljon meg egyedül sakkozni, vagy négy szólamban énekelni. Jézus is különféle képességű tanítványokat hívott el, először néhányat, aztán tizenkettőt, aztán hetvenkettőt, végül azt mondta nekik, hogy tegyenek tanítványokká minden népeket. Gazdagít tehát a többség, de nem szabad senkiről sem lemondani, úgy vélve, hogy vagyunk elegenden. Jézus elmondja a mai szakaszban, hogy a leszakadófélben lévőért hogyan kell megtenni mindent, hogy a közösség része maradjon. Ahogy ő utána ment Saulnak, a vámszedőknek, bűnösöknek. **Az**, hogy a közösségről leszakadót úgy kell tekinteni, mint a pogányt vagy a vámost, ezt is jelenti: még inkább az imádságba kell foglalni, még inkább a misszió tárgya kell legyen. Akit egyre ritkábban látunk, akivel egyre kevesebbet beszélünk, azért érte kell menni, akár iskoláról, akár Egyházzal van szó!

Az iskola kötelező - de jó dolgok is vannak benne. Keresztény emberként a közösség nem választható, hanem alapértelmezett. Nincs olyan, hogy valaki egyedül keresztény. Még a remeték is közösséghez tartoznak, vagy egy remetetelephez, vagy egy monostorhoz, de mindenképp egy közösségen keresztül tartoznak az Anyaszentegyházhoz. Isten Szentháromság - és az Isten képére teremtett ember közösségi életre van teremtve. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközösséget alkotnak - nekünk is ez a természetes létformánk, hogy szeressük egymást és közösségben legyünk egymással. A Biblia első lapjain ott van, hogy *nem jó az embernek egyedül*. Krisztus is sok tanítványt hívott maga köré - és ebben a közösségben megvan mindenkinek a maga feladata.

De nemcsak azért jó közösségi keresztény embernek lenni, mert a többi tud valamit, amit én nem. Az egyik szépen hegedül, a másik jól beszél németül, a harmadik meg ügyesen rajzol. A mai Ige azt tanítja, hogy a közösség az Istennel való találkozás kiemelt helye. Jézus korában és azt megelőzően a zsidók azon tanakodtak, hogy hol tapasztalható meg Isten jelenléte. Régen a Frigyláda volt a megjelenés helye - de a ládát Jeruzsálem eleste után nem találták. Volt egy rabbinikus mondás, valahogy így hangzott: ahol ketten leülnek, és a Tóráról beszélnek, Isten jelen van köztük. Jézus ezt a zsidó mondást veszi át és teszi élővé: *ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük*. Vagyis Jézus ha Jézus nevében gyűlünk össze, az Ő Úr voltát elismerve, akkor tanítványi közösséget alkotunk, és Ő ott van közöttünk. Kétségkívül van haszna és gyümölcse az otthoni, egyéni imának és bibliaolvasásnak - de az Istennel való kapcsolat kiemelt helye a közösség.

Az iskolának nem mi vagyunk a főnökei - de felelősségünk van abban, hogy milyenné válik. Ha elmegy valahova kirándulni egy osztály, és botrányosan viselkedik, arról fogják a kívülállók megítélni az iskolát. Nem a házirendet veszik elő. A kereszténységet rajtunk keresztül ítélik meg - azok is, akik soha nem olvasnak Bibliát. Az Egyház Jézus alá tartozik, az Ő nevében való összegyűlés az Ő tekintélyének az elismerését is jelenti - és ő ilyen nagy felelősséggel bízott meg minket. És mi akkor sugárzunk jó képet az Egyházzal, ha a lelki dolgokban egyetértünk, ha féltő szeretettel utána megyünk a másoknak, és, amint majd a jövő heti igeszakaszról kiderül, gyakoroljuk a megbocsátást.

Ilyen különös arcai vannak tehát az iskolának és a lelki élet iskolájának is: egyszerű tagok vagyunk, nem főnökök, de a felelősségünk nagy, kötelező - de nagy áldásokkal jár, és végül minél többen vagyunk, annál gazdagabb - de mi is ott vagyunk benne az egyéniségünkkel, személyiségünkkel.

Ilyen iskolához és ilyen közösségi élethez kívánom Isten gazdag áldását mindenkinek.

Ámen